

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 18.

ÁĚtvrtek, 27 srpen 2020

MuslimovÁĚ se modlÁ- pÁĚtkrÁĚit dennÁĚ. RÁĚino, veÁĚer a tÁĚmikrÁĚit bÁĚhem dne. JÁĚi bych urÁĚitÁĚ poÁĚmÁĚd zapomÁĚnala, ja Pravidelnost je mi bohuÁĚel neznÁĚmÁĚm pojmem... Kde je meÁĚita, tam je k modlitbÁĚ vyzÁĚvÁĚi muezzin, ale tady v pouÁĚiti jsem se divila, kdyÁĚ oba beduÁĚni dÁĚlali na modlenÁ- pravidelnÁĚ zastÁĚvky. Jejich vÁĚra musela bÁĚt opravdu pevnÁĚi Kdy to uvÁĚdomÁĚte ÁĚ kolik to je modliteb do roka...

UÁĚ jsme byli

po snÁĚdani a sedÁĚli zase na velbloudech a kolÁĚbali se pouÁĚitÁĚ. Bylo jeÁĚitÁĚ rÁĚino a snesitelnÁĚ. Ta horka pÁĚmes poledne si nedovede nikdo pÁĚm edstavit, kdo to nezaÁĚil... Zase jsme byli zahaleni nejvÁĚc jak to ÁĚlo (kvÁĚli pÁĚsku), a to bylo velice nepÁĚmÁĚjemnÁĚ!

No, a o pÁĚr

hodin pozdÁĚji: "Za chvilku mÁĚjme bÁĚt v Zaafrane": zavolal na mne Alain.

Zaafrane byla

maliÁĚkÁĚ vesnice, kde k nÁĚm hned pÁĚmibÁĚhli nÁĚjacÁĚ kluci a nabÁĚzeli nÁĚm coca colu. "JakÁĚ pÁĚmÁĚtelskÁĚ mÁĚsto", pomyslela jsem si a chtÁĚla od jednoho vzÁĚt lahev. Kerim, kterÁĚ zÁĚstÁĚval stÁĚle v mojÁĚ blÁĚzkosti, mne zarazil v poslednÁĚm okamÁĚiku. "Neber nic od nikoho", varoval mne, "jak jenom vezmeÁĚ lahev do ruky, nebo nÁĚjakou sladkost, budou po tobÁĚ chtÁĚt mnohonÁĚsobnou cenu oproti skuteÁĚnÁĚ a budeÁĚ jim to muset dÁĚt, jinak se jich nezbavÁĚ!"

Vesnice byla

zajÁĚmavÁĚ tÁĚm, ÁĚe jsme mohli vidÁĚt dohromady na jednÁĚ stranÁĚ pouÁĚiÁĚ a na druhÁĚ to vypadalo jako ÁĚrodnÁĚ zelenÁĚ zahrada ÁĚ" jinak jedinÁĚ hotel, (ten zase byl zajÁĚmavÁĚ v tom, ÁĚe pÁĚjÁĚoval lyÁĚe na jeÁĚdÁĚnÁĚ po pÁĚsku) a kavÁĚrna, kde jsem jako normÁĚlnÁĚ byla tam jedinÁĚ ÁĚena.

ZaÁĚala jsem

chÁĚpat smysl sÁĚry z korÁĚnu, kde je psÁĚino: "BoÁĚe vzdÁĚvÁĚim ti dÁĚk, ÁĚes mne nestvoÁĚil ÁĚenou!" Bylo mi lÁĚto vÁĚech tÁĚch holek, kterÁĚ se nemÁĚÁĚou s klukem ani jÁĚt projÁĚt a drÁĚet se za ruce.

Byla jsem

rÁĚda, ÁĚe jsem turistka, kterÁĚ mÁĚÁĚ skoro vÁĚjude, i kdyÁĚ to zase vyvolÁĚvÁĚi jinÁĚ problÁĚmy ÁĚ" pÁĚmÁĚliÁĚi mnoho pozornosti ze strany tÁĚch mocnÁĚch tvorÁĚ, kterÁĚ AllÁĚi h patrnÁĚ stvoÁĚil jen pro radovÁĚinky...

JÁĚi jsem si

vymyslela svoji vlastnÁĚ sÁĚru: "DÁĚky bohu, ÁĚe nejsem narozenÁĚi jako ÁĚena v tÁĚhle spoleÁĚnosti."

Napojili jsme

velbloudy, prÁĚ kdyÁĚ jsou opravdu ÁĚÁĚ-znivÁĚ-, tak dokÁĚiÁĚou vypÁĚt aÁĚ 180 litrÁĚ vody. My jsme vypili nepomÁĚrnÁĚ mÁĚÁĚ, dokoupili pÁĚr zÁĚsob a vraceli se zpÁĚtky do Douz, Mustafa plÁĚnoval, ÁĚe pojedeme tentokrÁĚt kratÁĚiÁĚ cestou. ZaÁĚala jsem si pomalu zvykat na monotÁĚnnost velbloudÁĚho pohybu a jÁĚzda uÁĚ bolela mÁĚÁĚ, ale patrnÁĚ od slunce mne zaÁĚala straÁĚnÁĚ bolet hlava.

MÁĚla jsem co

dÁĚlat, abych nespada. Byla jsem rÁĚda, ÁĚe uÁĚ bylo poledne, doba modlitby a odpoÁĚinku... Kerim se na mne podÁĚval a zavolal na Mustafu, ÁĚe se musÁĚ zastavit na prvÁĚm vhodnÁĚm mÁĚstÁĚ, ÁĚe se necÁĚtÁĚm dobÁĚme. ZaÁĚla se mi straÁĚnÁĚ motat hlava a z velblouda mne Kerim pÁĚm enesl v nÁĚruÁĚÁĚ, Alain postavil mezitÁĚm pÁĚmÁĚstÁĚmÁĚek a rozprostÁĚl deku, abych si mohla lehnout do stÁĚnu.

Mustafa uvaÁĚm il

<https://www.kudlanka.cz>

VytvoÁĚeno pomocí Joomla!

GenerovÁĚno: 18 July, 2024, 18:13

Ä•aj a pro mne dal mÄ-sto cukru sul... brrr!. Ä•ej se solÄ- byl naprosto nepitnÄ½, Ä¾aludek se mi obracel naruby. Pod dohledem vÄjech tÄ™Ä- muÄ¾Ä- se mi ho naÄjtÄstÄ-podaÄ™ilo vypÄ-t, aniÄ¾ bych zvracela, ale rozhodnÄ jsem k tomu nemÄla daleko.

Na dalÄjÄ- deku

se posadili sami a bavili se spolu, bohuÄ¾el ve francouzÄjtinÄ, takÄ¾e jsem jen vnÄ-mala jejich hlasy a brzy mÄ to uspalo. Nechali mne spÄjt a kdyÄ¾ jsem se probudila, byly ÄtyÄ™mi odpoledne, oba beduÄ-ni byli u velbloudÄ, u pÄ™Ä-stÄ™eÄjku byl jenom Alain a pÄ™inesl mi tentokrÄjt normÄjnÄ- mintovÄ½ sladkÄ½ Ä•aj, protoÄ¾e Mustafa Ä™ekl, Ä¾e mÄjm hodnÄ pit.

BolÄ- tÄ jeÄjtÄ

hlava?" musela jsem uznat, Ä¾e nebolÄ-, Ä¾e asi ta sÄl mÄla nÄco do sebe, i kdyÄ¾ to chutnalo pÄ™Ä-jernÄ.

"Bylo to

divnÄ© spÄjt v noci bez tebe" postÄ¾oval si. "A teÄ• nÄjs asi Ä•ekÄj jeÄjtÄ dalÄjÄ- Sedl si

ke mnÄ na deku, pÄ™itÄjhl si mne k sobÄ a chtÄl mne polibitÄ€! ale v tom se uÄ¾ vraceli Kerim i Mustafa a jÄ jsem ani nemÄla moÄ¾nost Ä™Ä-ct Alanovi, jak moc mi chybÄ- on. Oba beduÄ-ni byli rÄjdi, Ä¾e se uÄ¾ cÄ-tÄ-m lÄ-p. PochvÄjlila jsem Mustafaovi jeho lÄ©Ä•ebnou kÄru a zeptala jsem se, proÄ• mne nechali spÄjt, kdyÄ¾ uÄ¾ je tak pozdÄ. "NecÄ-tila ses dobÄ™e a a nÄjm je jedno, jestli se vrÄjtÄ-me dneska nebo zítra." pÄ™eklÄj dal Alain.

Zase jsme jeli

pÄ™es duny a Kerim mi vysvÄtloval, Ä¾e kaÄ¾dÄj vÄtÄjÄ- duna mÄj svoje jmÄno ä€" tak jako jinde hory. TeÄ• jedeme prÄjvÄ pÄ™es Zamlat al Bayda. Zamlat znamenÄj v arabÄjtinÄ dunu.

Pak mne uÄ•il v

arabÄjtinÄ poÄ•Ä-tat a Ä™Ä-kal mi jednoduchÄ© vÄ½razy: Jako Ä¾e ahoj je "Salut", na ä€" jak se mÄjÄj? = ä€ž Kafe al kaalÄ€ se odpovÄ- "Sukran el hamdu li-Allah" = dÄkuj, dobÄ™e s boÄ¾Ä- pomocÄ-. A milÄjÄ•ek je "habibti".

TakÄ© se mne

ptal, co si myslÄ-m o islamu. Nemyslela jsem si nic, protoÄ¾e islÄjm mi byl vzdÄjlenÄ½ jako kaÄ¾dÄ© nÄjboÄ¾enstvÄ-.

Doma naÄji byli

katolÄ-ci a moje nejstarÄjÄ- vzpomÄ-nka je na zimu v kostele, dÄ™evÄnÄ© lavice a Krista nesoucÄ-ho kÄ™Ä-Ä¾. NesnÄjÄjela jsem ten obraz, dÄsil mne i ve spanÄ-. Musela jsem tam ale jako malÄj holÄ•iÄ•ka sedÄt kaÄ¾dou nedÄli s maminkou a babiÄ•kou, pamatuju na tu nekoneÄnou nudu, kterou se mi podaÄ™ilo jednou zpestÄ™it, kdyÄ¾ vÄjichni zpÄ-vali nÄco, co jsem neznala a vÄbec se mi to nelÄ-bilo, a myslela jsem si, Ä¾e znÄjm hezÄ•Ä- pÄ-sniÄ•ku a tak jsem hezky nahlas zaÄ•ala zpÄ-vat: "Ä•ervenÄ½ ÄjÄjteÄ•ku, kolem se toÄ•". Maminka mi zacpala rychle pusy a odvedla mne ven.

Ne, to by asi

nepochopil.... Pro nÄj nÄjboÄ¾enstvÄ- bylo pÄ™Ä-liÄj dÄleÄ¾itÄ©, jÄj v nÄm v tÄ© dobÄ nic nevidÄla. NechÄj pala jsem, proÄ• trÄjvÄ- tolik zbyteÄ•nÄ©ho Ä•asu modlenÄ-m k nÄÄ•emu, co moÄ¾nÄj ani neexistuje. Tak jsem jenom Ä™ekla, Ä¾e o islÄjmu toho vÄ-m pÄ™Ä-liÄj mÄjlo, abych mohla mÄ-t vÄbec nÄjakÄ½ nÄjzor.

CoÄ¾ nakonec v

tÄ© dobÄ byla pravda.

PÄ™iÄjel druhÄ½

zÄjpad slunce v pouÄjti.

ObrovskÄj rudÄj

koule se dotkla horizontu a s pÄ™ekvapivou rychlostÄ- se zaÄ•ala propadat do vln pÄ-sÄ•itÄ©ho moÄ™e. CÄ-tila jsem se velice dobÄ™e, povÄ-dÄjnÄ- s Kerimem mne vÄdycky bavilo, i kdyÄ¾ zdaleka nebylo tak plynulÄ©, jako je pÄ-Äju, Kerimova angliÄ•tina

byla opravdu slabší a hodná jsem si musela domů 1/2 let.

Když jsem

slezla z Mahy, šla jsem ji pohladit, jako jsem to dělala těm pokaždě, ale byla dneska velice nervózní, chápala po mně, třeba obrovským a lutejma zubama, že jsem stála - stačila uskočit. Fakt jsem se stránila, lekla, protože to bylo tak neočekávaně, ale to už vedle mě stál Kerim a vysvětloval mi, že velbloudi jsou nevyzpytatelní.

"Proto

mám rád ji koně! Velbloudi se nedají - vycvičit, jsou tvrdohlaví, není na ně spolehnout - a jsou dšná - lá - ná. Až půjdeme domů, tak ti ukážu Makmeta, co na něm jezdá - m!â€œ

Večer probáhl

stejně jako půlmedchoz. jenom jsme měli tentokrát odzů, něco hodná podobného jako leão. Mustafa našel stá - koupil v Zaafrane zeleninu a mergez, párky ze skopového masa, protože už tehdy pořá - tal s těm, že se má - ěme zdržet. Balil potraviny do velbloud - deky, aby vydržely saharské vedro.

Vysvětlil nám, že Alláh nedovoluje já - st

věpově přívě proto, že v těch dšných 1/2ch Mohamedových dobách neměli lednice a tak spousta lidí - onemocněla a dokonce zemřela po věpově mase, která je velice náročná na zkažená. Proto je Alláh zakázal konzumovat. No a dneska muslimové vě - vě, že věpově maso je nečistě. Mustafa si sice uvědomuje dšvod, proč to tak je, ale věpově maso doma nejedá - â€œ prostě â€œ "přikázán - se má - dodržovat!"

Po večere jsme

si jako věera sedli na velbloud - deky. Mustafa chvil - li půl 1/2 lel a pak začal mluvit ke mně:

"Když jsi

spala, tvůj půl - tel nám vysvětlil, že za tebe cš - tš - zodpovědnost, protože když jsi odešla ze svojí - země, tak tvůj otec ti nechtěl pomoci a ty jsi zš - stala sama a bez přemědkš. Je mi to nepochopitelně - jak se má - ě vlastně otec takhle chovat ke svojí - dce? Něco takového by se u nás stšit nemohlo, tedy rodiny drš - pevně přívě sobě. Nabš - zš - m ti otce, který 1/2 tš bude milovat - přívě Alláhovš, moje rodina bude tvojí - rodinou.â€œ

Podš - vala jsem

se na přeměklš - dš - cš - ho a šokovaně Alaina. Nevš - dš - la jsem, jak na to reagovat. Zš - tra odjedu a už nikdy je nevidím. Nikdy? Najednou to žnikdyâ€œ zbolelo, bylo mi jasné, že Mustafa mi nabš - zš - to, co ším považuje za nejvš - tš - dar.

Kerim si všiml

mš - ho všhš - nš. Vstal a přívě ke mně: "Otec chce, abys u nás zš - stala navš - dycky.â€œ

Nejmenovala se

jedna z knš - ěk, co jsem kdysi šetla, Past na Popelku?

Alena,

Yukon